

Neka vlada ljubav

„Nemoj me pustiti! Drži me, tata, drži me!”, vikala sam iz sve snage kreštavim glasićem. „Uspjela si!” rekao je uzbudeno. Tada je prvi put pustio moj ružičasti biciklić. Pustio me da se vozim svojom stazom, a ja sam, kada sam shvatila da nije uz mene, pala u najbliži grm. Sjedila sam na podu gledajući oderana koljena. Pružio mi je ruku. Pogledala sam visoko u zrak kako bih mogla vidjeti njegovo lice koje mi se iskreno smiješilo. „Hajde, možeš ti i bolje.” Ohrabrivao me. Ljutito sam lupila nožicom u tlo i obećala si da neću odustati. Od tog dana više me nitko nije držao.

Jutro je. Teškom mukom izvlačim se iz kreveta. U ogromnoj hrpi odjeće, koja mi je prekrila radni stol, pokušavam pronaći onu majicu koju mi je mama jučer izglačala. Uspijevam pronaći knjige, spremiti ih u torbu i doći do cilja. Ulazim u školu. Čujem glasnu buku i vrištanje najmlađih koji se ni u rane jutarnje sate ne mogu suzdržati od, za mene već odavno zaboravljenih, igara. Ugledala sam klupicu na kojoj su sjedili moji prijatelji. Neki se već razbacuju novim šalama dok drugi još uvijek spavaju. Prvi po rasporedu je sat razrednika. Sate provedene u školi smatrala sam jednom velikom predstavom. Mnogi nose maske

glumeći da su ono što u stvarnosti nisu. Oni su jednostavno uhvaćeni u svom vremenu. Čujem glasno deranje, poneku psovku, udarac stolice u pod i izobličeno smijanje. „Vratite mi torbu!“ dere se netko. Sada shvaćam. Ivici je opet nestala torba, Andriana se smijala jer je to jedino što zna raditi, gurnula je Elu, a Ela se rasula po podu zajedno sa stolcem. Dosadno nam je, a nemamo bocu pa igramo šestar istine. Zvoni. U rekordnoj brzini svi jure van. Putem do druge učionice susrećem najbolju prijateljicu Karlu. Jedna drugoj pričamo milijune događaja koje smo doživjele u samo četrdeset pet minuta. Najviše volim razgovarati s njom. U daljini vidim i njega. Ne želim ga pogledati jer znam da neće ni on mene. Mrvicu lošije volje odlazim na odmor te u svom cirkusu nastavljam ostatak dana.

Predstava je do sutra gotova. Idem kući. Dosta mi je šala, priča i glasova. Prolaze neka djeca, ne poznajem ih. Vidim svoje prijatelje u njima i pitam se što se dogodilo. Sjećaju li se i oni biciklića, onog vremena kada su snovi bili stvarni i kada smo mislili da nećemo zaboraviti. Možda su s nama i naši snovi odrasli. Nije važno jer sve što želim jest da vlada ljubav.